

PAKITU

—Has renyit amb aquell senyor tan gros?

—Sí, noia. No ets pots figurar el pes que m'he tret del damunt!

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.

AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TEATRE COMIC
Companyia Rojas - Canaró
NO S'HI CAP A BARCELONA
PASTILY - FILMS

TEATRO NOVEDADES
(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los días tarde y noche
8 LEONES SALVAJES, 8
Cada semana nuevos debuts

TEATRE ESPANYOL
Companyia SANTPERE - BERGES
Gran èxit **MARIONETES**
Noves i velles temptacions de sempre

Els que pateixen de la melsa, els ullpresos, els que tenen insomni i tota mena d'enfermetats nervioses (la papada inclosiu) acabaran de patir llegint cada dijous el

XUT!

que es el rotatiu d'esports més barrilare i més grimegial de tot el món habitat.
Futbolistes! Boxejadors!
Ciclistes! Recaders!
El desideratum per 15 cèntims.

ALQUILER DE MUEBLES
CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)
Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

Estan acabant-se

els milers d'exemplars posats a la
venda, del

Calendari de PAKITU per a 1924

Si no us aïanyeu us en quedareu sense!

Es espetarrant de debò - No badeu! - Preu: 1'25

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 3753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

ELS republicanots fan córrer ja fa temps que això dels Reis és una cosa que va de *capa calda* i que aviat no en quedaran ni per fer el tuti.

Això no passen d'ésser males volences, afirmacions gratuïtes com l'entrada als pixadors.

De Reis n'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà per *in secula seculorum*, a despit de l'Unamuno i de quatre o cinc federals que fan la manilla davant d'un retrat d'en Pi i Margall.

No hi vol dir res que un dia, per xaripa, aconseguixin proclamar la República. Hauran alcançat treure'n un, de rei; però en quedaran a milers escampats per tot el país, que és una mena de *criadero* de majestats més o menys efectives.

Ara mateix acabem de passar una jornada monàrquico-infantil que l'ase em fum si aconseguiran desterrar-la mai ni en Samblancat ni en Marcell Domingo, car compta amb l'adhesió de tothom, grans i xics, pobres i rics, *militares i paisanos i niños sin graduación*.

I com que el que no vol *caldo* n'ha de pendre tres tasses, en aqueixa solemne manifestació, en lloc d'un, se'n festegen tres, de Reis: els populars senyors Gaspar, Melcior i Baltasar, davant dels quals tots ens inclinem i fem el degut acatament.

Tant és impossible que la República acabi amb aquests ni amb molts altres Reis que es passen per aquests mons de Déu, que, precisament, és de notar el fet de què Nord-Amèrica, la República a l'engròs, ha criat un reguitzell de dinasties fins ara desconegudes.

Tals són les encapçalades pel Rei del Filferro, el Rei del Cafè amb Llet, el Rei de la Pegadolça i el Rei dels Ecuradents.

Si això passa en un país sense cap tradició monàrquica, esgarriem-nos al pensar el que passaria a casa nostra, on la majoria tenim un rei al cos; sí, senyors: un rei amb tots els ets i uts, amb ceptre i tot.

Així veiem que, quan hem de posar de manifest la nostra autoritat, tot seguit ens treiem el ceptre, que és l'atribut més respectat per les senyores, i el tenim aixecat mentre ens duren els *humos*, o sia, fins que ens els fan baixar.

No els sembla que un país tan ben dotat de monarques, és molt difícil netejar-lo de Reis?

Tornem a repetir que és impossible, tirin per lla on vulguin.

Qualsevol abdica, ni es deixa destronar, quan se sent dir a cau d'orella:

—Reiet meu! Té, té i té: tot per tu!

Ara, que això d'ésser «reiet seu», exclusivament *seu*, és a dir, ésser una majestat monopolitzada com els mistos o les pompes fúnebres, no és tan bon negoci com ésser un Rei a l'abast de tothom, un Rei general per a ús de tots els ciutadans, car aqueixos reiets particulars acostumen a pagar el *pato*. De vegades, per un regnat efímer, de mitja horeta, en un palau de lloguer, han d'affluixar cinc o deu dures, i gràcies que no en surtin amb el ceptre espatllat de tant deixar-se'l masegar.

Malgrat això, tenim tan arrelades les aficions monàrquiques, que, tot just hem sortit d'un entrebanc causat per lo que en podríem anomenar delictes de lesa majestat d'alcova, que ja tornem a cercar nous vassallatges per escoltar la dolça lletania que comença dient:

—Reiet meu!...

L'APOSTAIRE

L'HOME més amic de fer apostes que havem conegut, és en Roquerol. Per res, apostava.

En Roquerol treballava a una fàbrica de teixits on, cert dia, una màquina va matar un company seu. Entre els obrers, no en volgueu més d'engúnes pensant com l'hi dirien a la pobre muller del desgraciat company!

Per fi, varen delegar a en Roquerol, que era el que tenia més *labia*. Aquest se n'anà a complir el penós deure.

Arribat que fou a la casa de la víctima, trucà, i la pobre dona, ignorant de tot, l'anà a obrir.

—Déu la guardi, senyora.

—Digui, jove...

—Viu aquí la vídua d'en Prat?

—Home, no. La vídua d'en Prat, no. La dona d'en Prat, sí. Sóc jo...

En Roquerol la mirà amb aire de *desafío* i respongué:

—No, eh? Us hi jugueu un duro que sou la vídua d'en Prat?

VUITS I NOUS

Els moros totes se les pensen. Fins ara, per liquidar un deute de sang, era precis donar feina a la Casa de Socorsos. Ara, ja s'estila d'una altra manera. Vegi's, sinó, el que diu *El Telegrama del Rif*: «El caid de Guelaya, Abd el Kader, y el san-tón de la Puntilla estuvieron ayer mañana en Nador, procediendo a liquidar una deuda de san-gre que desde hace siete años existía entre dos familias indígenas de aquellas inmediaciones.»

Res: que tots ens tornem pacífics. Fins els moros.

Com es perden els costums!

La nova ens ve de Viena. Un savi d'allà dalt, el doctor Lehmann, ha descobert que l'estornut serveix per averiguar la planeta de les persones.

Un estornut cap a l'esquerra, és d'una mala astrugància horrorosa; en canvi, el que ho fa cap a la dreta, pot arribar fins a ésser agabellador, que per ara és l'ofici que dóna més.

Tinguin-ho en compte si s'encostipen. Un estornut ben orientat pot ésser la sort de les per-sones.

Copiem d'un diari de París:

«Viajeros llegados de Moscú afirman que el antiguo jefe rojo está rematadamente loco, y tie-ne continuamente la lengua fuera de la boca.»

Vaja, és allò de:

*Con la lengua fuera,
turbia la mirada...*

etcètera, que cantaven els nostres pares.

I menys mal que sols és la llengua lo que por-ta fora!

Aquesta setmana ens ha passat per la gorra fer una encuesta (es diu així, oi?) sobre l'obra teatral que fa més tropa a la gent de casa. Vegi's el resultat:

El mentir de las estrellas. Grañé.

Apaga y vámonos. Maluquer i Viladot.

La canción del olvido. Pich.

El príncipe Casto. Albó.

El capricho de las damas. Costa i Deu.

El lindo D. Diego. Priu.

Flor de un día. Banqué.

El as. Zamora.

La suerte perra. Alba.

Los semidioses. Los revendedores.

Cobardías. La Lliga.

El arte de ser bonita. Ballbé de Gallart.

Juegos malabares. Puig i Cadafalch.

Terra baixa. L'empresa del Metro.

La frescura de Lafuente. Nosaltres.

Hi ha, a Barcelona, «vivesistes» i «antivivesis-tes». Els primers s'engresquen amb la «Marui-xa», s'esbojarren amb «La Generala», admiren a la Isaura per afinitat i proclamen que, com en Vives, ni en Breton ni en Borràs de Palau.

Els «antivivesistes» diuen que en Vives és un *manu*, que la sap molt llarga; que en Morera és un geni i que no n'hi ha per tant amb això de la «Francisquita».

Potser que partíssim la diferència, eh?

Diu un diari sud-americà:

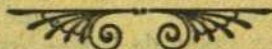
«Viola Dana, la gentil estrella de la Metro ha estado ante el altar en quince diferentes oportu-nidades. Quince veces se ha colocado el anillo nupcial en el dedo anular de la mano derecha; quince veces ha pronunciado ante el sacerdote el fatal sí y todavía continúa soltera.»

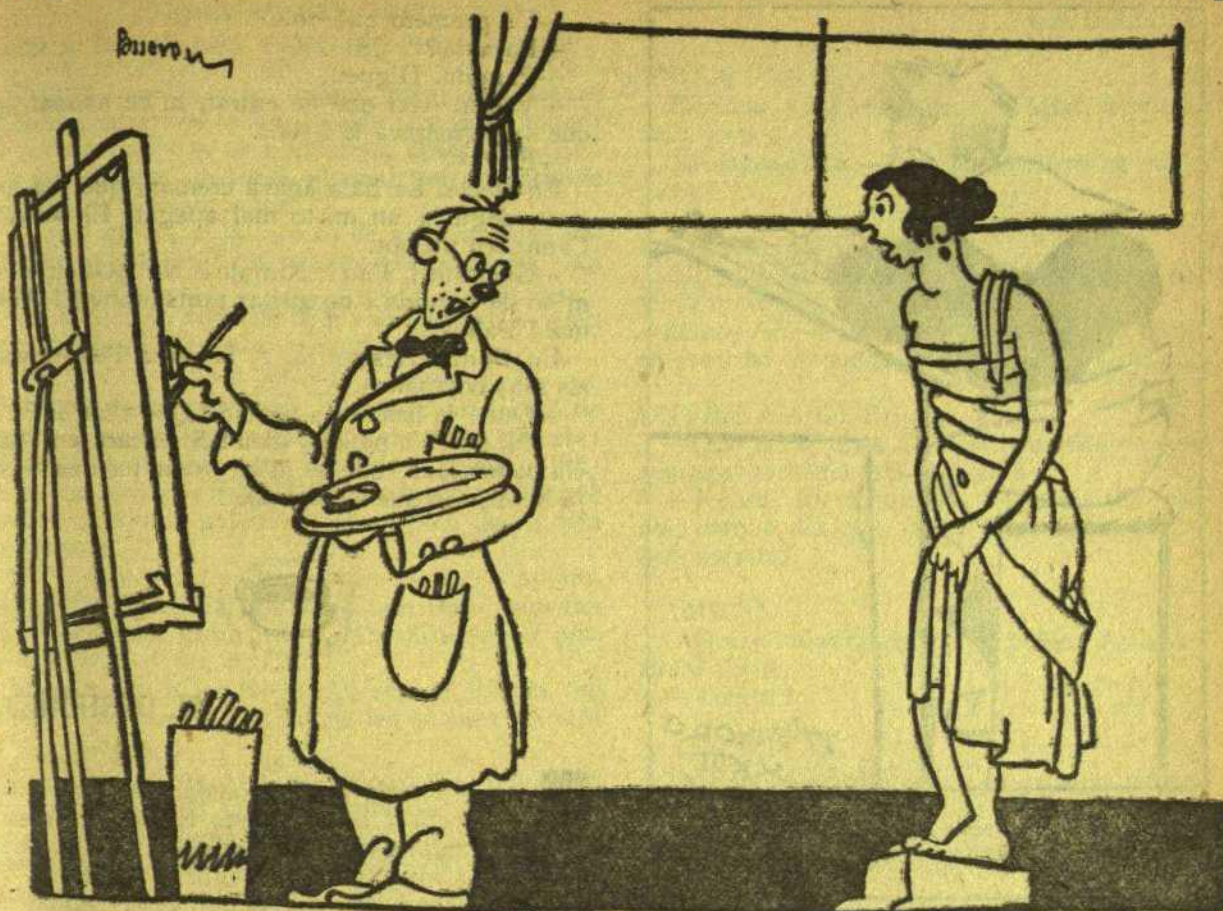
I d'això s'estranya? Nosaltres coneixem una xicota que ha fet 73 cops la nit de nuvis i encara és per merèixer.

Per acabar aquestes notes (que, com veuran, no poden ésser més incensurables), llegeixin el que diu *La Prensa*, de Buenos Aires:

«Una elegante inglesa acaba de lanzar una in-novación original. En una fiesta dada en el Tou-ring Club de Londres, se ha presentado con una toaleta cuyo principal adorno eran unos precio-sos pajarillos aprisionados entre cintas que for-maban lazos prendidos sobre el pecho.»

Abans, moltes noies tenien pardalets al cap. Ara ja els porten més avall. On arribaran?

—Filla, si no vol despullar-se davant meu, tindrà de canviar d'ofici. De què feia abans de fer de model?

—De cocotte.

:: FEMINAL ::

UNA mare de família que ho és per primera vegada i que no està gaire al tanto de com se cuiden les criatures, perquè no es recorda del que amb ella feien quan duia bolquers, em pregunta varies coses relatives a l'alimentació del seu menut.

Jo, que, no sé si per sort o per desgràcia, he tingut un reguitzell de quitxalla i gràcies a Déu me'ls he pogut criar tots, puc aconsellar-la amb més coneixement de causa que un especialista en malalties de la infantesa, puix si, com diuen, l'experiència és la mare de la ciència, una servidora té més ciència que cap metge en aquesta matèria, a no ésser que trobéssim un metge que hagués anat de part, lo qual no sembla gaire probable.

Per aquest motiu, dec recomanar-li, en primer lloc, que a una criatura de dos mesos no li dongui vedella amb pèsols ni formatge d'Holanda, perquè són menjars que se li podrien indigestar.

Tampoc els prova el xampany ni la mançanilla, encara que demanin *mam*.

Cregui'm, senyora: lo únic que li pot donar amb probabilitats d'èxit, és la llet; però no una llet qualsevol com la llet de burra o la llet de pot; té d'ésser llet de

dona, llet materna, i encara s'ha de tenir compte amb les mamades.

La mamada, senyora meva, té una importància capital, sobretot per les criatures. Gairebé es podria escriure un llibre didàctic que s'anomenés *Tractat de la mamada*, destinat a l'educació de les senyores casades.

Les mamades han d'ésser més aviat llargues que curtes, a fi de què la criatura quedi ben tipa i no faci el ploricó sense solta ni volta.

Ara, que no es deuen sovintejar massa, perquè debiliten. No hi ha res que debiliti tant com una mamada; això també li ho puc dir per experiència.

Amb vuit o nou cada dia e's mocosos en tenen ben bé prou i així no s'exposarà a què tinguin empatxos, que és lo més perillós.

Això, mentre sigui petitet, puix quan tingui vint anys les mamades més aviat el perjudicarien que altra cosa.

Si vostè, i totes les que es trobin en el seu cas, segueixen aquests consells, jo els ben asseguro que em donaran les gràcies.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

—Està vist que per tenir xicota s'ha de tenir una audàcia molt gran, i jo encara la tinc petita...

EL MAL GENI DEL SENYOR CANUT

El senyor Canut tenia fama d'home de mal geni. I no era cert que el tingués dolent. Però, què volen fer-hi! Quan s'agafa mala fama, rai!

Un dia, els treballadors de la seva fàbrica resolgueren fer-li una petició, i, creguts que tindrien de tractar amb una fera, ningú s'atrevia a posar «el cascavell al gat».

Per fi, en Bonifaci, que era el més taujanot de la colla, s'encarregà de visitar-lo i fer-li la petició.

—Amb aquest no és possible que s'hi enfadi. Es tan tou!

En Bonifaci es presentà al despatx del senyor Canut.

—Senyor Canut, voldria parlar amb vostè.

—Digueu, Bonifaci.

—Es que... tinc por que s'enfadi...

—I ara! Per què?

—Per oert, que... Però, no s'enfadarà?

—Però, si jo no m'enfado mai!

—Sí, però ara... Oh, és que... veurà...

—Digueu, home, digueu. Tinc molt bon geni. No sé d'on ho heu tret això que feu córrer, de què el tinc dolent!

—Es que... Res: s'enfadarà...

—Us prometo que no.

—Paraula?

—Paraula. Digueu.

—Veurà. Així que he entrat, m'he adonat de què se li cremava la bata...

—Eh?

En efecte. La bata anava cremant que era un gust, degut a un misto mal apagat. El senyor Canut féu un bot.

—Gamarús! Pau! Ximple! No podíeu dir-m'ho de seguida i no gastar tants embuts! Animal! Pallús!

En Bonifaci es retirà. A la porta l'esperaven els seus companys.

—Què: ja has fet la petició? Què t'ha dit?

—Sí, sí... La petició, dieu! Si encara no l'ha via començada, que se m'ha posat fet una fera. Ja ho deja jo que s'enfadaria!

EL DESHONEST

La luxúria no té modals. La luxúria no coneix la vergonya. El pervers n'està impregnat, de luxúria, i no respecta l'amor ver. El sentir del pervers és abusar lascivament en el contagi de la companya.

El nostre deshonest n'és mullerat. Sa muller pren amb resignació tot ço que el seu marit li ofrena, que no n'és gens d'amor ver.

El paladejar del deshonest és intermitent en el portell de la... plèthora de sa muller, gaudint en la salabrositat acarorada.

Pel temps, al contacte de carn de boc en flames, es replena un ventre, i el pervers marit es comet d'altra faisó en sa comoditat...

La Primavera treu rebrot en les vides de Natura, i al rebrotar de les vides vol parir la muller prenyada.

I la llevadora, tota esguards, en son ofici, inspecciona per la boscúria el portell per on n'ha de relluir l'albada d'una nova vida. La llevadora no veu res, encara. El nou fruit no es manifesta.

I diu la partera, contristada:

—Tombeu-me! Examineu-me per l'altre indret, car pot estar-ne entaforat el fruit, que mon marit ara entra per l'altre portell montanyós en... ma cambra revoltada!

I, tota orelles, la llevadora féu riotes... car no sempre es pot parlar ingènuament, que, a voltes, fa taujà, com la nostra partera...

A la llum del sol esdevingué el nou fruit, en companyia de l'amor ver, i deturaren al pervers, qui, sense fre, rodolava pel tortuós viarany de la luxúria, envers l'abim del dany.

FRA ANSELM TAROT

CONEXIEMENTS UTILS PER A US DE LES FAMÍLIES NOMBROSES

TAQUES. — Totes les taques, menys les taques a l'honra, se'n van tallant la tela tacada al voltant del lloc on hi ha la taca. Aquesta desapareix, deixant en son lloc un forat, el qual pot apedaçar-se amb tela de virolats colors.

També va bé, si la taca és de vi, tirar-hi al damunt un rajolí d'oli. La taca de vi desapareix sota la de l'oli.

Les taques de xocolata se'n van mullant-les amb aigua calenta i sucant-hi melindros.

Sols hi ha una taca perillosa: *la taca* al cor.

SABATES ESTRETES. — Si compreu un parell de sabates i us resulten estretes, teniu dos remeis: regalar-les a un amic que calci menys punts, o llençar-les. La primera solució té l'inconvenient de què després, si l'amic pateix d'ulls de poll, us en farà responsable.

Dóna bon resultat agafar les sabates i amorosament dir-los-hi que són molt ben fetes, que fan goig, que tenen gran finor... S'estarrufaran i potser llavors no faran mal.

Si coneixeu a les nenes del senyor Sabata, no feu mals pensaments. Això de les sabates estretes no va per elles.

PER A FER TINTA. — La fuixina i els calamarços són els ingredients més coneguts per a fer tinta. Menys conegut, però també eficaç, és utilitzar els serveis d'un catedràtic de medicina. Se'n busca un d'exigent, que a l'examinar apreti, i veureu als estudiants «suant tinta». Tot depèn de recollir i guardar convenientment la suor.

PER A VEURE LES ESTRELLES. — Els procediments de la trepitjada, d'anar al music-hall o de contemplar un comandant, són molt vells i no resulten. Tampoc resulta mirar el cel, car, fent-ho així, les estrelles no es veuen de tamany natural. El millor és comprar-se una ullera, com més grossa millor. Amb una ullera es veuen les estrelles com si fossin al pis del davant.

Ulleres bones en trobareu a cà l'òptic i a Montserrat. Allí, totes les parelles que hi van fan ulleres.

PINTURA PELS LLAVIS. — Es recomana la mangra per a les solteres i el verd maragda per a les velles. El gris perla i el blanc de plata ja no s'estilen.

Es convenient que la pintura no tingui aigua-cuit ni pastetes. Hi hauria el perill de quedar-hi enganxats.

PELLS. — Una bona pell, no té preu. Procureu, doncs, amables llegendes, tenir sempre la pell en bones condicions. Les pells peludes s'han de netejar amb cura i sabó, si no es vol que facin tuf.

Recomanem, per a les pells, la benzina sintètica i el massatge cinematogràfic.

LA MILLOR EDAT PER A CASAR-SE. — Per a l'home, mai, o *in extremis*. Per a la dona, quan se pugui.

FANNY LLUQUETS

ESTIRABOTS

EN LA PERFUMERIA

El client. — Bé; la colònia, el sabó, la pomada... Està tot?

La dependenta. — I els polvos, que no me'ls paga?

DESPRÉS DEL FET

Ell. — Que n'ets de graciosa! Mereixeries ésser la mestressa del món!

Ella. — Ai! No tant, fill meu! Em conformo en ésser-ho d'aquella casa que tens a Gràcia...

ENTRE AMIGUES

— Què li fas a en Carlitos, que des de que sou aquí cada dia està més sec?

— Jo, res. Es ell, que no vol tastar carn per res, perquè diu que, essent port de mar, està pels musclos.

TAMBÉ?

— Quina calor fa en aquest poble! Avui em tiraré al riu.

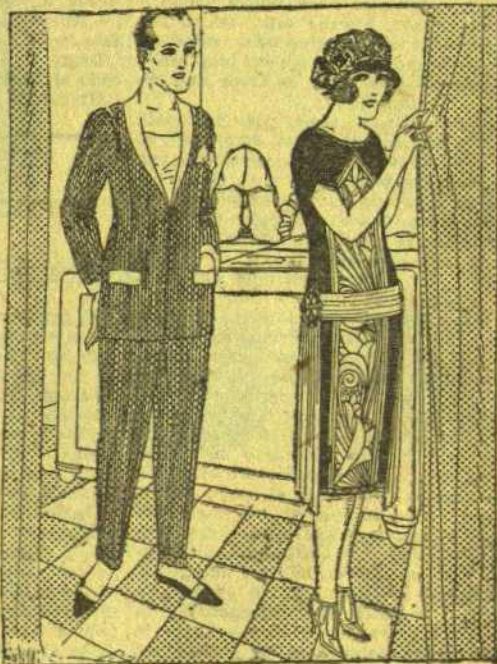
— També?

MAU!

Dos amics es troben al cap de molt temps. L'un diu a l'altre, que seu en un banc:

— De què fas, ara?

— Sí, mira: de res. Visc del que em dóna el que tinc al banc...

— T'assembles molt a un jove a qui vaig estimar amb deliri...

— Fa molts anys?

— No. Ahir.

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENVIEMOS DINERO PARA ARRENDER LAS
RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

La Redacción, Administración, Dirección, Repartición, portera, moso de los recados y el cuerpo de acreedores de EL DIA BÉTICO, desean a sus lectores de ambos sexos y a los hermafroditas, si los hay, un feliz año nuevo, atapeído de dicha, suerte, petra, leche y toda mena de mandanga agradable y grimegia satisfactoria. — No se admiten subrecciones, pero el Director recibe visitas para garlar de ellas.

¿UNA NUEVA GUERRA EUROPEA?, O LO QUE PASA EN FILIPINAS

Un servidor, aquello que se dice un dropo, no lo es. Pero, un poco de mandra, sí que la habilla.

Por cierto que la mandra, al costado de don Alfonso Sala, resulta una cosa de aquello más agradable en invierno.

Resulta una «Sala-mandra», o, lo que es 2/4 de lo mismo, una estufa.

Pero no meemos fuera del tiesto. Repito, pues, que tengo, a golpes, un poco de hueso, y a veces me paso el día claudando, pero sin malicia. Por esto me hace de pequeños que en los diarios me llamen taúl.

¡Taúl yo! Ahora que caigo. Dicen los sabios y los que no lo son ni mica, que el amor debilita y hace volver primo y hacer anteojos. Bueno: esto, así, a primer golpe de vista, parece una verdad como una Sagrada Familia, pero bien esbriñado resulta bola. Hay un amor que engorda. *L'a-mor...cilla*.

Pero tornemos al tema, pues yo, desde que vivo en Londres (Brock Street, 69), la habilla de temas (y ahora no salgan con aquello de «vente conmigo y no temas») y se harán cargo de que me calumnian los que me llaman mandra. Ustedes ya deben saber lo que es calumnia. Es una cosa que se le levanta al hombre.

Bueno. El amar, a mí, me engresca, pero en invierno prefiero *l'a-már...fega*. Por estos siete sueldos el piltre me tira y la cama me seduce. Y esto que tengo un lecho del año ocho, alto como Montjuich, al que se tiene que subir enfilándose como una aguja. Duermo tal como los perros hacen un río. Con la «cama alta». Por esto clapo un chico más que antes, pero no por esto dejo de rincón mis deberes. A mí el deber me ha fastidiado siempre, pero más el pagar. Aquello que se dice de que «el que paga, descansa», es una encerrada. El que descansa es el que cobra. Un amigo mío, que murió de un trancazo en la nuca del cuello, fué víctima del deber. Se lo endió un inglés que le seguía como un gueto a una menor. Un golpe, hasta en los Toros le siguió. No le dejaba en sol ni en sombra. El pobre amigo del ñaño se fué a casa tapones y el inglés se hizo la rabanada. A la pobre viuda, que en vida le hizo la guita cada día, el pesar la mató. Pesaba carbón y le cayó en la cloaca un peso de diez kilos.

Pero veo que desbarro y vuelvo al asunto, que, si no, os creeríais que estoy tostado. ¿Sabéis por qué me llaman dropo?

Pues porque el otro día vino a verme un pez gordo, que es par (y no Tusquets) y pertenece al Parlamento, y lo envié a no-driza. Yo no necesito par alguno. Con lo mío me sobra.

—Dígame—le hizo a mi raspa en inglés legítimo — que soy miembro del Parlamento...

—Dígame—hice yo a mi fámula, dejando ir uno de recaracoleado—que yo los miembros me los paso por detrás...

El par me llamó gamardís en británico y guilló. Después, la buena verdad, me supo grave. ¡Quién sabe si me traía angula! Pero, ¡qué caray!, cuando uno está en buena posición, es preciso conservarla, que dijo Sócrates en Waterloo. Y un servidor, que no bada, le asegura que la posición que tenía era muy caya.

A ver: ¿cómo escribiríais «violín»? Muy sencillo. Así: «6051». La explicación es más sencilla que un vocal asociado. Fíjense: VI, O, LI... No habían caído, ¿oy?

Ahora que hablo de música, aprovecho la ocasión (la única oca que no tiene pluma, porque ya se sabe que la oca Sión la pintan calva) para decirles que soy un admirador hasta allí de Beethoven y que pliego porque me voy a casa el barbero a que Beethoven el pelo. Adiós-seáis.

BUENDIA Y GASSOL

NOTA DE LA REDACCIÓN EN PLENO.—Buendia podía haberse estalviado de escribir tanta poca suelta. Escribe más que San Lorenzo (o sea, el tostado) y no dice ni así (1 mm.). Se diferencia de un tabernero, en que éste llena cuartillos y él llena cuartillas...

OTRA.—Badando, badando, hemos trabucado el título. Disimulen.

OTRA.—No tenemos nada más que decir.

UN CASO CLÍNICO ESPATARRANTE

(INFORMACIÓN PATENTADA)

El redactor científico de esta casa ensuamó el otro día un caso que bien bien merece los honores de la publicidad y hasta de *La Veu de Catalunya*.

Se trataba de un fulano que hacía seis días que no comía, ni descomía, ni bebía. ni hacía pipí, ni etc. Serio, estirado, no decía ni un mote, y aun cuando hacía unos ojos como unas naranjas, parecía que le dijese *Lucía*.

Su familia estaba atabalada. Habían hecho que Juncal hablase a su costado, y ni había sonreído. Le habían endifinado una audición de jazz-band, le habían hecho cantar a la Carmen Flores, le habían leído un artículo de Gaxiel, le habían presentado a Alós, y nada. Parecía de mármol de la Carraca.

Los médicos se volvían tarumbas. ¡Si le hicieron de remedios! Uno le dió una inyección de nicotina; otro, un emplasto de pan rallado en la poste del pecho... Nada. No bellugaba. ¡Si sería encefalitis litúrgica?

Por fin, un médico, nuevo de trinea, que aun no tiene el culo pelado, encontró el desllorigador.

¡El tal fulano había muerto hacía seis días!

Bueno: lo enterraron a corre euita porque hacía tuf. Auguramos al médico que encertó el cómo y el qué de la cosa, y que se dice Dr. Carrineló, una carrera brillante. Se ve que no es un loro.

¡LA BAJA SE HA INICIADO!

Esto de las subsistencias mueve más enrenuevo que la salida de los gigantes.

En todos los hogares, desde el de gente de ups, al humilde como la violeta, las mujeres rondinan porque todo se sube.

Las patatas es lo que va más barata, porque hay más que un fuego no quemaría, pero lo demás te cuesta un gavadal de pañas y no quedas tipo.

Pero hoy, con aquella alegría, tenemos que dar cuenta de que la baja se ha iniciado. El termómetro de casa, que marcaba los 12, ha bajado a 8. No es muy, pero ¡tira pececito!

De desear es que nos baje la carne, al pez, los tomates y, sobre todo, que nos baje la leche, que es lo que más engorda.

Así lo esperamos del celo y del autobús (no siempre ha de ser la diligencia) del alcalde de barrio del distrito 12.

¿POR QUE HA IDO PESTAÑA A RUSIA?

Seguramente, ya que siempre nuestros lectores hacen el ojo vivo, sabrán que Pestaña guilló de Barcelona y se fué cabo a Rusia.

¿Por qué caray habrá ido a la quinta horea, pudiendo quedarse en el Llano del Hueso?, dirán ustedes, ingenua y canderosamente?

Pues, muy sencillo. La culpa es de esto de que no se encuentre un piso desocupado ni buscándolo con candelitas. A la cuenta, no tenía casa, y el hombre, empipado, se fué a aquellas lejanas tierras para ver si encuentra *casa'n ellas*...

Ya tienen explicado el enigma que tanto les hacía la guita. A nosotros, no se nos escapa nada (1).

(1) ¡No faltaría más! ¡Tan ganasos!

ANUNCIOS

(UNA LÍNEA, UN REAL; DIEZ LÍNEAS, UN DEDO)

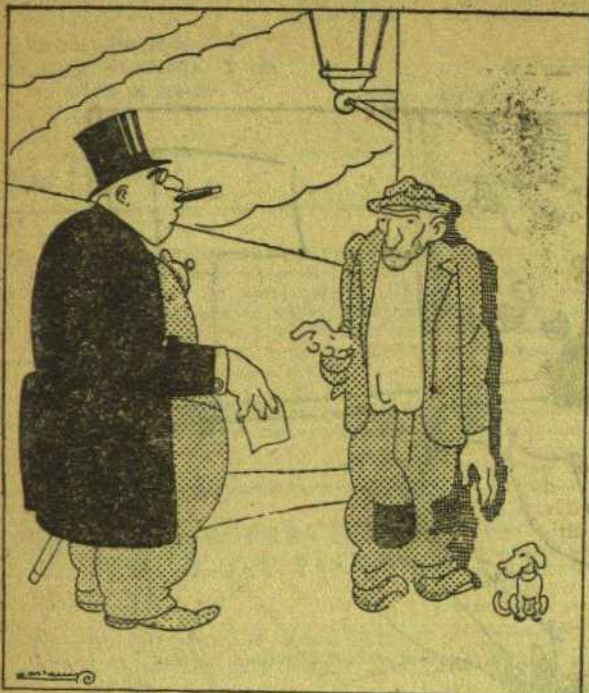
COLECCIONISTA de palos de telégrafo compra, puginando bien, ejemplares raros. — Razón: «Bético», 2002 :: ::

SUJETO, que tiene un ojo de piojo reconsecrado, se ofrece como barómetro. Indica la lluvia con toda seguridad. — «Bético», 30 :: :: :: :: ::

DINERO, se necesita para vivir de renta. — «Bético»: Dirección :: :: ::

—Què : no ho creus que t'estimo, Bobby?
 —No, noia. De mi no se'n riu ningú.

—Tinc ganes de donar-vos cinc cèntims, però no en porto de solts. Teniu mil pessetes i torneu-me el canvi.
—Caram! Ara justament no porto res a sobre! Si vol, li faré un xec pel meu banquer, de 999,95 pessetes.

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

Mai ens havíem trobat en un compromís tan seriós com el que avui se'ns presenta; hem d'omplir una secció de cine al cap de quinze dies i ens trobem que tot està lo mateix, com si les dues setmanes no haguessin passat; tots els temples, palaus, etc., etc., de la cinematografia es dediquen amb fruïció al cultiu de la llaua cinegètica, que, per lo que es veu, és lo que ara *priva*. Què hi farem!...

Els enemics del «film» estan de bones. Nosaltres els proposaríem que fessin un homenatge al kolossal «Coliseum» i a la «Universal Film», que *ambos a dos* sembla que hagin emprès una creuada contra l'art cinematogràfic.

La setmana passada, per exemple, ens van encolomar una bestiesa amb el títol «El Delincuente»; bueno, això del títol era per despistar; el vertader *delincuente* era, com sempre, l'autor de l'argument, o, més bé, el traductor dels retols; aquell home que en Califòrnia ens diu: «*Empecé a trabajar hace dos años... He hecho bondad*», ens fa pensar que el castellà dels camàlics i de les nenes *bien* s'ha transplantat ara a les costes del Pacífic; a no ser que el traductor de la pel·lícula sigui un camàlic d'incògnit, que serà lo més probable...

I per si no tinguéssim prou amb aquestes pifiades de *menor cuantia*, vet aquí que vénen les «Violetas Imperiales» a demostrar-nos que tots són els mateixos: en

«Violetas Imperiales» es nota de seguida que, o sobra pel·lícula, o falta argument; tal com està, no passa d'ésser una ximpleria ben presentada, que després no saben com acabar i tallen de qualsevol manera sense encomanar-se a Déu ni al dimoni. A més a més, la pobra Raquel Meller hi fa un paper menys lluit que un *florero* en un ball de rams; en la primera jornada, ni és protagonista, ni molt menys; en la segona fa *la cursi*; i en totes dues és la pitjor dona entre els monuments que hi surten. Això sí que és impressionar; si no una pel·lícula, al públic almenys.

«Violetas Imperiales», com a cosa corrent, és passable; com a superproducció, no; únicament ens ha convençut de què a França hi ha dones com per a aprendre el francès. Ah! I de què en temps del segon Imperi no es tallaven el cabell els homes.

A part d'això, lo de sempre.

L'ALTRE

GATADA

Una gateta enfebrada
perquè té una punxa al... peu,
sens temor a la glaçada
la nit passa a la teulada
esperant si algú l'hi treu.
I el gat roig d'una veïna,
que és un *curandero* vell,
sentint queixà a la minina
a curar-la s'encamina
amb un remei que té ell.
I passant la baraneta
de l'eixida, va al teulat,
on hi troba a la gateta
que es llepava la... poteta,
dient-li amorós el gat:

—*Buenas*, veineta bufona.

Què tens que et dóna neguit?
T'es queixes sento fa estona,
quan, estant prop la fogona,
pensava ficar-me al llit.
Però, sentint que et queixaves,
hauria estat un dolent
de no veni a on estaves.

Si ara tu no hi poses traves,
jo et curo en un *santiamén*.

—Ai, romeu! Creu que no *atino*
a explicar-me amb claretat
el que em passa...—I el *minino*
diu:—Prou que ho endevino...
per altres que ja he curat!—
I la gran repunyeflera
s'ajacava pel teulat
ensenyant la... *cartelera*,
arreglant-s'ho de manera
que es trobà ben prop del gat.

Passà un bon rato. Del dany
la gata ha quedat curada,
i ell, guillant, diu:—Es estrany
que tinguin punxes cada any,
justament quan hi ha glaçada!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Un proverbi castellà, molt conegut entre els coixos, diu: «*Quien mal anda, mal acaba*»; i això és tan veritat, com que dos i tres fan més. Sinó, que ho diguin els empresaris de teatres, la majoria dels quals han hagut de plegar el ram, perquè la temporada *andaba* més malament que un jove amb mosquits a l'aixeta.

Ben bé, no se sap qui en té la culpa; però el cas és que gairebé tots els espectacles s'han atipat de perdre quartos d'ençà que va caure el marquès d'Alhucemes, i és per això que els Reis han dut una llaua com una catedral a la majoria dels còmics, actrius, músics, etc.

Per totes les cantonades destinades als cartells de teatre, i a pixar-s'hi els vianants—puix no es comprèn una cosa sense l'altra, i, sinó, fixin-s'hi—apareixen aquesta setmana plenes de comiats.

Talment sembla que s'acosti l'estiu i que tothom tingui pressa per guillar a pendre les aigües.

A «Eldorado», *despedida* de la companyia Gallego-Leonis, que es dissol com un *bolado* perquè l'empresari diu que ja està prou escarmentat de sarsuela i engega el gènere líric perquè se'n vagi *con la música a otra parte*. Per aquest motiu hi tornaran a fer *variétés*.

Despedida al «Nou» amb «El gato montés», a fi de què l'últim dia de la temporada es veiés més animat el teatre. D'ordinari només hi anaven quatre gats, i la nit del comiat, amb el d'en Penella, van ésser cinc.

Ara potser s'animarà, perquè en Roc i en Bargués s'ho queden per explotar «Doña Francisquita», que és una senyora que va néixer amb la flor al lloc més posterior de la seva persona.

Al «Barcelona», altra *despedida*: la de la companyia Alba-Bonafé, el qual negoci també els ha fet figa. I no s'estranyin de què, fent figa, hi hagin perdut quartos, encara que n'hi hagi d'altres que, amb això de la figa, s'hi guanyin la vida. Es que són *figues* d'un altre paner.

Un dia d'aquests crec que al mateix teatre hi debuta la companyia Adamuz-González amb «Una mujer sin importancia».

L'excel·lent companyia Díaz-Artigas, que treballava al «Goya», també s'ha *despedit*, per donar pas a la d'en Darius Nicodemi. Veurem si els *macarronis* tenen més sort que el clàssic *puchero*.

Fins al «Còmic», on per lo regular, les coses es comen-

cen i s'acaben sense cap destorb, hi ha un mig *mutis* dels melodramàtics perquè es donguin unes quantes representacions de la revista del «Palace» «Vell i Nou». Ara, que els d'en Rojas, com a bons comedians, *hacen como que se van y vuelven*.

Encara em deixava al tinter el tancament del «Victòria», que no se sap quan es tornarà a obrir, ni amb què, i l'acabament i començament *oficials* de temporada a l'«Apolo», que en Gibert aprofita per posar mitges-soles i talons a la companyia. La nova companyia es començarà amb l'estrena d'una revista d'en Millan titulada «Nuevo Mundo», que té entusiasmat a l'empresari.

Els únics que aguanten el *tipo* són el «Tivoli», sots la batuta d'en Vives, i l'«Espanyol», amb els seus vodevils cada dia més espenterrants.

L'últim estrenat s'anomena «La senyora vol un nen» i entusiasma tant al públic masculí, que molts espectadors s'ofereixen a complaure la tal senyora.

L'HOMME DE LA CONXA

LES COSES BEN FETES

La senyora Ramona era partidària de fer les coses ben fetes.

Per això es casà amb un home fort, alt com un Sant Pau i fort com un roure. Però si el seu marit era fort, la senyora Ramona n'era més, i l'enterrà.

Un dia ell agafà un patatús i féu el badall.

La senyora Ramona plorà desconsoladament—com calia fer-ho,—i com que era rica, volgué que enterressin al difunt amb *decoro*.

Per això, quan el bagulaire li preguntà si volia el bagul de roure o de xicranda, respongué, volent fer les coses ben fetes:

—De xicranda. Així, pobret, en tindrà per tota la vida!

BICICLETES "OPEL"

(Alemanyes)

Les més resistents :: Tipus turisme i carreres

Unió Comercial Espanyola, S. A. - Bruch, 166

AL VOLTANT DEL MUNDO

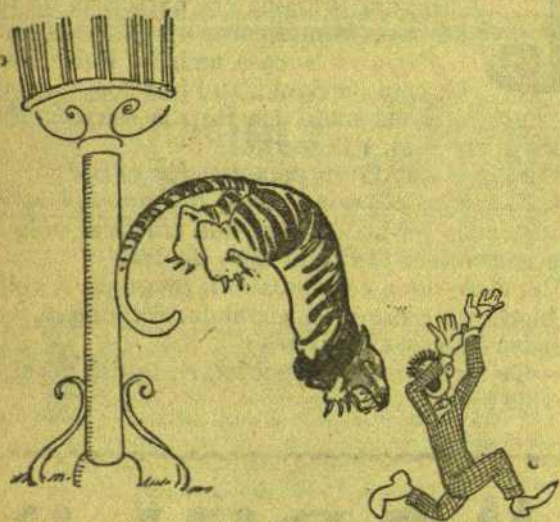

«LUX TIGRIS»

El cèlebre caçador de feres Mr. Thap de Bassa, acaba d'inventar un nou sistema d'enllumenatge per a les grans ciutats, que ha causat l'admiració de tothom.

En la darrera cacera que va fer per les selves «demi-verges» de l'Àfrica, es veié sorprès a mitja nit per una resplendor formidable. S'hi va atansar i observà que era produïda pels ulls d'un ramat de tigres, que amb llur fosforescència brillaven més que cinquanta arcs voltaics.

El seu cervell va treballar per primera vegada a la seva vida i cercà la manera de poder utilitzar tota aquella llum.

Va construir unes gàbies daurades com les dels canaris de casa bona, capaces cada una per a contenir un parell de tigres, i a cuïta corrents anà a oferir al govern americà la seva troballa.

Aquelles gàbies guarnides amb llacets foren col·locades en el lloc on hi havia un metxer de gas, i no cal dir que l'estètica de la població guanyava un cent per cent amb aquella reforma zoològica. Tothom, grans i xics, estaven engrescats amb aquella innovació.

Però l'engrescament no va durar gaire.

A lo millor un pacífic ciutadà anava tranquil, després de sopar, a donar una volta per a fer la digestió, i «Nyaaac, nyac, nyaaac!»

—Carai! Què és això?—exclamava, sentint-se una forta mossegada a la cuixa.

...I era, senzillament, un *escape* de tigre.

L'HOME MES BORRATXO DEL MON

Es diu M. Ona Thorrada. Diàriament es beu sis litres de vi, un porró d'aiguardent, vint-i-cinc boks de cervesa i diferents licors dels més forts.

S'ha fet popular pel seu nas, que sembla una albergínia.

Darrerament, el seu vici ha sigut la causa de què l'empresonessin.

Un pintor de cotxes, mentres estava arreglant els colors, va observar que en M. Ona se li bevia el vernís. Va denunciar-lo i les autoritats l'empresonaren tot seguit.

Tingué lloc la vista de la causa i el fiscal l'interrogà.

—Digui l'acusat per què es begué el vernís del senyor Guixa Theulades.

—Senyores i senyors—digué en M. Ona Thorrada:—feia tres dies que no havia begut una gota de res i em trobava assedegat. Quan vaig veure el pot de vernís del pintor de cotxes, m'hi vaig abraonar i me'l vaig beure, sense pensar en altra cosa que en la set que m'arborava.

En Guixa Theulades l'interrompé:

—Però, home, si allí mateix hi havia una font!

En M. Ona s'indignà i amb posat ofès respongué:

—Però, home, quan se te set, ves qui hi pensa en rentar-se!...

...Per això el presentem com el més borratxo del món.

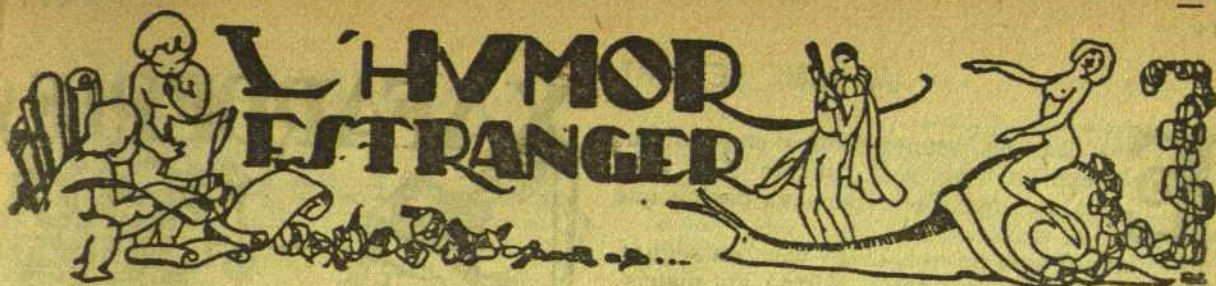
UNA PINTURA MURAL

El «Thaparrabos Club», de Londres, ha sigut multat amb la quantitat de 10.000 lliures per unes pintures murals que resultaven immorals.

A l'al·legar els socis de l'esmentat club que les pintures eren uns *frescos* de Goya, el jutge ha dit que els veritables *frescos* eren ells.

Aprovem el fet, perquè aviat no es podrà anar pel món amb tanta brutícia com hi arriba a haver.

LANG-HUSTINUS

EL FUTUR PAPA

—Ja ho sap, senyora Lluïsa? D'un moment a l'altre espero ésser papà!...

—Sí? Ai, caram! I... ja ho sap la seva senyora?

(De Ruy Blas.)

—Estimat meu! He somniat que em deixaves cent francs!

—Bé; no t'amoïnis per això. Ja me'ls tornaràs quan puguis.

(De Sans Gène.)

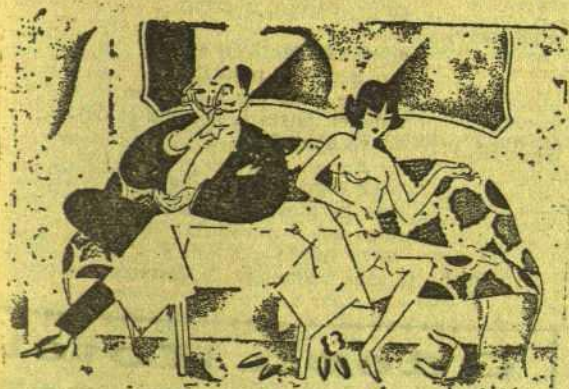

EN EL BALL

—Entri, entri, senyor Ramon! Entri, que veurà cares boniques! Hi ha noies molt guapes!

—No vinc pas per les cares boniques ni per les dones guapes! Vinc per vostè!

(De Ruy Blas.)

—Ets molt ensopit. La meva amiga t'allarga la mà, i tu no et mous.

—Es que em creia que em demanava diners!

(De Sans Gène.)

EDUCACIÓ

—Si jo, Mimí, li digués que totes m'han estimat per mi, què diria?

—Res. Sóc molt ben educada, una servidora.

(De Ruy Blas.)

—Jo no en tinc de papa.

—Com pot ésser?

—La mamà em va tenir amb el meu oncle!...

(De Le Journal Amusant.)

—Tu ets jove i tens al davant un bell pervindre.

—Sí ets tu, no té res de bell.

(De Sans Gène.)

FRANQUESA

—Jo, francament, Lluís: no em casaré si el meu futur no és del gust del meu amant!

(De Le Rire.)

UN HOME DE SORT

En Canalies, anant a Madrid en el correu, explicava als seus companys de vagó la sort que l'acompanyava des de que va néixer.

—Viatjant amb mi—els deia—van ben segurs. Tota la vida he tingut potra. Mirin: ara mateix, després d'haver-me barrotat una fortuna, vaig a Madrid, mai dirien a què? Doncs a casar-me amb una xicota que té 200,000 naps. He viatjat molt i mai he tingut cap accident...

I, al dir això, plaf!, un bagul cau de la xarxa i li fa el gran nyanyo.

—Ai! Ai!

—Què té?

Res: la clavícula trencada. Un metge que anava al vagó el reconegué.

—Amb dos mesos de repòs, curat...

En això, el gran espetec. El tren acabava de topar amb uns vagons. El cotxe en què anava en Canalies bolcà... Però no passà res. Ningú es féu mal. Només en Canalies continuà amb la clavícula trencada. La Creu Roja el recollí.

Se l'emportaren a l'hospital de Sigüenza, on el curaren com a «única víctima» de la topada. I això demostrà una vegada més la potra d'en Canalies. La fulana que l'esperava per casar-se amb ell, guilà amb un *americano*, i la companyia del carril l'indemnitza amb 30,000 pessetes...

—En Raüt diu que vol muntar-me amb tot luxe. Què deurà fer?

XAFARDERIES

*** L'Araquistain, empipat perquè allò dels *Remedios heroicos* varen rebentar-l'hi a Barcelona (i molt ben rebentat), ara es despenja amb un article dient el nom del bacó als crítics barcelonins. Ho sentim per en Pinilla, que ara no sap com defensar la burrada del seu ídol.

*** D'El Diluvio:

«Caballero sin, se desea...»

Ben fet! Fora la cùca, fora el verí. Un home sin, és menys perillós.

*** De l'A. B. C.:

«Hotel cuatro vientos cerca tranvías se cede... Razón...»

Carai! El cedeixen! Que ens l'enviïn.

*** Ja fa temps que no havem publicat cuplets de n'Angel Romeu. Perquè no es cregui que el tenim oblidat, aquí en va un:

«Yo tengo una pajarera
muy bonita y hechicera
así lo juzgan los demás

(si que, *amigo*!)

cuando mi pajarito está
le tengo la puerta abierta
entra y sale con tal suerte

(sí: el pas és llis)

cuando está dentro no más
me dá gusto en el cantar.

(en el cantar, només?)

R.

Entonces el pajarito
se me acerca con su pico
poniéndose a cantar

(i vinga cantar!)

sus amoríos sin parar
dijo—quiero ser esclavo
por el amor y cariño
y en esta pajarera
yo he de hacer el nido.

(tot sol?)

R.

Pajarito melodioso
canta, canta sin reposo
porque en tu canto está
amor, cariño, libertad

(engabiat?)

admirada también estoy
tan hermoso pajarito
porque tiene tan buen pico
también hasta la libertad le doy.

(és llarg, però no ve d'aquí)

R.

Le digo dame un besito
eres hermoso y finito
mira que si no lo dá
yo te puedo castigar.»

Si algú ho fa més malament, li donarem un premi.

Odeon Hotel

Establiment que deu ésser visitat. Com ell no
n'hi ha cap altre.

Menéndez Pelayo, 214

HABITACIO. - 10 pessetes

Xatart.—Miri: romanços, no. Vagi a contar-los a sa respectable tia.

Nen de Reus.—Es pot ésser un bon ganxet i no ésser tan bacó. Si ho publiquem tal com ens ho envia, anem a la cangri de pet. Ho netejarem...

L. Pirandello.—Se li ha vist la de sota. No farem res. Un desfavorat.—No farem res. Es vell i suat, i ultra això, no té gens de solta.

Mònica.—Ho procurarem, prenda. Ja ho sap que nosaltres ens desvivim per complaure les xicotes. Però, no ens vindrà a cercar brònquina el seu xicot?

Xava.—Sí. Posi's tranquil. Hi ha més dies que llonganisses.

Sòmnes.—Aquesta vegada ha fet llufa.

N. N.—L'observació és molt ben feta i si no fóssim uns tabalots la tindriem en compte. Però, què vol fer-hi si ho som!

X. X. X.—Que els provi, i per molts anys. Ah! I ja poden tornar-hi.

Babai.—Gràcies per l'envio. Quelcom s'aprofitarà.

Saurina de Po.—Una hora ben petita. Ah! I no escriguí versos, que Déu Nostre Senyor no l'ha cridada per aquí.

J. Roquerol.—El ninot és dolent de confiança. Si el mestre li diu que té condicions, ja pot renyir-hi. L'ensarrona.

Sopes.—Veu? Si en lloc d'ésser tan ensopit (el conte, eh?) fos més envirolat, l'hi publicariem. Però, tal com és, no. Tira a narcòtic.

Paia Trista.—Ho celebrem. No tenim manies, nosaltres.

Badoc.—Psh! Arregladet, podrà anar.

B. B.—No. Va al cove. Un altre dia, germà.

Un reconsagrat.—Vostè serà tan reconsagrat com vulgui, però escriu malament com la raspa de casa.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Hemorrágica (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS del doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESETAS CASH.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avariosis), escrofula, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSESETAS FRASCO : : : : :.

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

6 CICLOS SANROMA 6 MOTOCICLETAS SUN

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc Una pesseta.—De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

Llegiu cada dijous **XUT!**

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : : :

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 86, Barcelona, i Centres d'Específics : : : : :

—Què: no repeteixes, maco?
—Ai! Ja no!